

VIRÁGH SZABOLCS

Mint túlrejt gyümölcs

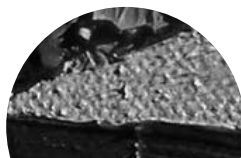
Úgy lóg rajtam ez a pillanat, mint túlrejt gyümölcs a fán.
Az elengedésnek se alanya, se tárgya – súlya van csupán.
A gravitáció vonzalom vagy pusztá egyensúlyhiány?

A mozdulatlanság mögött az állandó remegés.
A kapcsolódás terhe: önfeledt, absztrakt érintkezés.
Az esemény történik – de az esés szabad vagy az érzézés?

Sűrű gyanta most a csönd, telnek az érzékek rései.
Lassú, kimért szivárgás légmentes tömítései.
A másodperc mámore vagy a kitartás éve?

Az ember mozgó tájelem, biztos, tömör távolság.
Megmutat és kitakar – a tekintet kerete: a fák.
Az otthon kötött horizont vagy sarkig tárt világ?

Úgy látok mindent, hogy engem senki sem lát.

Biztosan szeret

Az a biztos, ha nem mozdulok.
Határozott gyökerek rajzolják ki a helyem
a barlang szájánál, és
ha bölcsőnek hiszem,
szinte érzem is a ringatást.

Állam a térdemnél,
körbeölelem magam,
azt mondják, jól kihasználom az adottságaimat,
szépen betöltöm a rám mért teret.

A tenger is figyel:
hullám csapkodja a szirteket,
és én elhiszem nekik, hogy ilyen a törődés.
Egy halnak a vízről mit is mesélhetnék,
a partra vetett szavakat pedig elmosta a dagály.

Néha feltámad a szél,
és a barlang mélyén énekelni kezd
egy itt felejtett cseppkő.
Ilyenkor belekapaszkodom a visszhangba,
és sós vízzel öntözöm a fákat.

A gyökerek nagyon hálásak:
innen tudom, hogy aki ennyire szorít,
az biztosan szeret.